

- 2) Συνάδει η προπεριγραφείσα συμβατική ρήτρα με την απαίτηση που διατυπώθηκε στην απόφαση C-186/16, Andrićius κ.λπ., κατά την οποία ο καταναλωτής πρέπει να μπορεί να αξιολογήσει, με βάση τη ρήτρα αυτή, τις δυνητικά σημαντικές οικονομικές συνέπειες της ανάληψης του συναλλαγματικού κινδύνου στις χρηματοπιστωτικές υποχρεώσεις του, λαμβανομένου υπόψη του ότι το έγγραφο που επιγράφεται «Πληροφοριακό έντυπο σχετικά με τους εν γένει κινδύνους της χρηματοδότησης σε ξένο νόμισμα», το οποίο καλείται να υπογράψει ο καταναλωτής κατά τον χρόνο σύναψης της σύμβασης, αναφέρεται με τον ίδιο τρόπο στα θετικά και αρνητικά αποτελέσματα των διακυμάνσεων των συναλλαγματικών ισοτιμιών, υπαινισσόμενο με τον τρόπο αυτό — στο πνεύμα των πληροφοριών που δημοσίευσε η Magyar Bankszövetség (ουγγρική ομοσπονδία τραπεζών) — την ύπαρξη τάσης χαρακτηριζόμενης από την σταθερότητα των διεθνών ισοτιμιών η οποία μακροπρόθεσμα συνεπάγεται αντιστάθμιση των θετικών και αρνητικών αποτελεσμάτων;
- 3) Συνάδει η προπεριγραφείσα συμβατική ρήτρα με την απαίτηση που διατυπώθηκε στην απόφαση C-186/16, Andrićius κ.λπ., κατά την οποία ο καταναλωτής πρέπει να μπορεί να αξιολογήσει, με βάση τη ρήτρα αυτή, τις δυνητικά σημαντικές οικονομικές συνέπειες της ανάληψης του συναλλαγματικού κινδύνου στις χρηματοπιστωτικές υποχρεώσεις του, οσάκις ούτε η σύμβαση ούτε το πληροφοριακό έντυπο περί του συναλλαγματικού κινδύνου, το οποίο υπογράφεται κατά τη σύναψη της σύμβασης, αναφέρουν ρητώς ή υποδεικνύουν εμμέσως ότι η αύξηση των μηνιαίων δόσεων αποπληρωμής ενδέχεται να αποδειχθεί σημαντική, ή ακόμη, στην πραγματικότητα, να ανέλθει σε οποιοδήποτε επίπεδο;
- 4) Λαμβανομένης υπόψη της ερμηνείας του άρθρου 4, παράγραφος 2, της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές, η οποία δόθηκε με την απόφαση C-186/16, Andrićius κ.λπ., μπορεί να θεωρηθεί σαφής και κατανοητή συμβατική ρήτρα περί συναλλαγματικού κινδύνου η οποία δεν αναφέρει ρητώς ότι ο καταναλωτής φέρει αποκλειστικώς και εξ ολοκλήρου τον συναλλαγματικό κίνδυνο, οσάκις δεν προκύπτει σαφώς από τους όρους της σύμβασης ότι η αύξηση των μηνιαίων δόσεων ενδέχεται να αποδειχθεί σημαντική, ή ακόμη, στην πραγματικότητα, να ανέλθει σε οποιοδήποτε επίπεδο;
- 5) Αρκεί αφ' εαυτής σχετική δήλωση του καταναλωτή, η οποία διατυπώνεται με γενικούς όρους και περιλαμβάνεται σε τυποποιημένο συμβατικό όρο, για να θεωρηθεί ότι οι πληροφορίες σχετικά με τον συναλλαγματικό κίνδυνο είναι σύμφωνες με την απαίτηση που διατυπώθηκε στην απόφαση C-186/16, Andrićius κ.λπ., σύμφωνα με την οποία οι πληροφορίες πρέπει να παρέχουν στον μέσο καταναλωτή τη δυνατότητα να αξιολογήσει τις δυνητικά σημαντικές οικονομικές συνέπειες της μετάθεσης του συναλλαγματικού κινδύνου στις χρηματοπιστωτικές υποχρεώσεις του, οσάκις ούτε άλλος συμβατικός όρος ούτε το πληροφοριακό έντυπο τεκμηριώνουν το συμπέρασμα αυτό;
- 6) Λαμβανομένων υπόψη των διαπιστώσεων στην απόφαση C-186/16, Andrićius κ.λπ., μπορεί να θεωρηθεί ότι είναι σύμφωνη προς το άρθρο 4, παράγραφος 2, της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές, η εκ μέρους του Kúria (Ανωτάτου Δικαστηρίου, Ουγγαρία) ερμηνεία του δικαίου σύμφωνα με την οποία «αυτό καθ'αυτό το γεγονός ότι ο εναγόμενος παρείχε πληροφορίες σχετικά με τον συναλλαγματικό κίνδυνο είναι ενδεικτικό του ότι ο ενάγων έπρεπε ο ίδιος να είχε εκλάβει τον κίνδυνο αυτό ως ρεαλιστικό ενδεχόμενο»;

(¹) Οδηγία 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές (ΕΕ 1993, L 95, σ. 29).

(²) ECLI:EU:C:2017:703

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το tribunal judiciaire d'Auch (Γαλλία) στις 9 Δεκεμβρίου 2020 — ΕΡ κατά Préfet du Gers, Institut National de la Statistique et des Études Économiques

(Υπόθεση C-673/20)

(2021/C 98/06)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunal judiciaire d'Auch

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: ΕΡ

Καθών: Préfet du Gers, Institut National de la Statistique et des Études Économiques

Έτερος διάδικος: Maire de Thoux

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Έχουν το άρθρο 50 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση και η συμφωνία αποχωρήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου από την Ευρωπαϊκή Ένωση την έννοια ότι καταργούν την ευρωπαϊκή ιθαγένεια των Βρετανών υπηκόων οι οποίοι άσκησαν, πριν από το πέρας της μεταβατικής περιόδου, το δικαίωμά τους ελεύθερης κυκλοφορίας και ελεύθερης εγκαταστάσεως στο έδαφος άλλου κράτους μέλους, μεταξύ άλλων εκείνων που παραμένουν στο έδαφος άλλου κράτους μέλους για χρονικό διάστημα άνω των 15 ετών και υπόκεινται στον επονομαζόμενο «15 year rule» βρετανικό νόμο ο οποίος τους στερεί κάθε δικαίωμα ψήφου;
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, πρέπει να θεωρηθεί ότι ο συνδυασμός των άρθρων 2, 3, 10, 12 και 127 της συμφωνίας αποχωρήσεως, του σημείου 6 του προοιμίου της και των άρθρων 18, 20 και 21 της Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχει καταστήσει δυνατό για τους εν λόγω Βρετανούς υπηκόους να διατηρήσουν ανεξαιρέτως τα δικαιώματα ευρωπαϊκής ιθαγένειας τα οποία διέθεταν πριν από την αποχώρηση της χώρας τους από την Ευρωπαϊκή Ένωση;
- 3) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο δεύτερο ερώτημα, πρέπει να θεωρηθεί ότι είναι εν μέρει ανίσχυρη η συμφωνία αποχωρήσεως καθόσον αντιβαίνει στις αρχές που συνθέτουν την ταυτότητα της Ευρωπαϊκής Ένωσης και μεταξύ άλλων στα άρθρα 18, 20 και 21 της Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αλλά και στα άρθρα 39 και [40] του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και ότι παραβιάζει την αρχή της αναλογικότητας καθόσον δεν περιλαμβάνει διάταξη η οποία να παρέχει στους εν λόγω Βρετανούς υπηκόους τη δυνατότητα να διατηρήσουν τα δικαιώματα αυτά ανεξαιρέτως;
- 4) Εν πάση περιπτώσει, πρέπει να θεωρηθεί ότι είναι εν μέρει ανίσχυρο το άρθρο 127, παράγραφος 1, στοιχείο β', της συμφωνίας αποχωρήσεως καθόσον συνιστά παράβαση των άρθρων 18, 20 και 21 της Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αλλά και των άρθρων 39 και 40 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθόσον στερεί από τους πολίτες της Ένωσης που έχουν ασκήσει το δικαίωμά τους ελεύθερης κυκλοφορίας και ελεύθερης εγκαταστάσεως στο Ηνωμένο Βασίλειο το δικαίωμα του εκλέγειν και του εκλεγείν στις δημοτικές εκλογές της χώρας αυτής, και, αν το Γενικό Δικαστήριο και το Δικαστήριο συμμεριστούν συναφώς την κρίση του γαλλικού Conseil d'Etat (Συμβουλίου της Επικρατείας), πρέπει να θεωρηθεί ότι παράβαση του δικαίου της Ένωσης συντρέχει και στην περίπτωση των υπηκόων του Ηνωμένου Βασιλείου που έχουν ασκήσει το δικαίωμά τους ελεύθερης κυκλοφορίας και ελεύθερης εγκαταστάσεως σε άλλο κράτος μέλος για διάστημα άνω των 15 ετών και υπόκεινται στον επονομαζόμενο «15 year rule» βρετανικό νόμο ο οποίος τους στερεί κάθε δικαίωμα ψήφου;

Αναίρεση που άσκησε στις 11 Δεκεμβρίου 2020 ο Colin Brown κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (τέταρτο πενταμελές τμήμα) στις 5 Οκτωβρίου 2020 στην υπόθεση T-18/19, Brown κατά Επιτροπής

(Υπόθεση C-675/20 P)

(2021/C 98/07)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Αναιρεσείων: Colin Brown (εκπρόσωπος: I. Van Damme, advocaat)

Λοιποί διάδικοι στην αναιρετική διαδικασία: Ευρωπαϊκή Επιτροπή και Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Αιτήματα

Ο αναιρεσείων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση η οποία δεν ακύρωσε την προσβαλλόμενη απόφαση (!).
- να διαπιστώσει, βάσει του πλήρους φακέλου που έχει υποβληθεί ενώπιόν του, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί, και να διατάξει την εκ νέου χορήγηση στον αναιρεσείοντα του δικαιώματος για επίδομα αποδημίας και για επιστροφή των εξόδων ταξιδιού του από 1ης Δεκεμβρίου 2017, καθώς και την έντοκη καταβολή στον ίδιο των επιδομάτων αποδημίας που δεν του καταβλήθηκαν μεταξύ 1ης Δεκεμβρίου 2017 και της ημερομηνίας της εκ νέου χορήγησης του εν λόγω δικαιώματος και
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε ο αναιρεσείων στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον τόσο του Γενικού Δικαστηρίου όσο και του Δικαστηρίου.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως προβάλλεται ότι το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε εσφαλμένως το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', του παραρτήματος VII του ΚΥΚ υπό την έννοια ότι η διάταξη αυτή επιτρέπει ή απαιτεί να αφαιρεθεί από υπάλληλο το δικαίωμα για επίδομα αποδημίας λόγω της εκ μέρους του απόκτησης της ιθαγένειας του τόπου υπηρεσίας του, χωρίς να έχει μεταβληθεί ο τόπος υπηρεσίας του υπαλλήλου.